

ceta infalible para alcanzar su total regeneración.

Tal es el pensar, humilde, si, pero muy sincero, de cuantos escribimos este periódico.

Nuestro Concurso de Cuentos

He aquí el veredicto dictado por el Jurado que había de fallar en nuestro concurso:

VEREDICTE

Primer premi: S'adjudica al conte que porta per títol *Un crim*, insert en el número 38 del periòdic i firmat per *Vilatà*.

De caient popular, com correspon a aquesta mena de composicions, és ben sentit i de correcte estil català.

Segon premi: Ha sigut adjudicat al conte *La Cabellera de la Reina*, insert en el número 32.

Té, aquest conte, notable regust de rondalla, i, prescindint de les consideracions que s'hi intercalen, dona, en la plasmació de l'idea, aquell fondo de perpetuïtat propi de l'essència del conte.

Tercer premi: S'otorga al conte titulat *Alegrèmonos de haber nacido*, insert en el número 36, i firmat per *Esteban Concha*.

L'estil, no ben correcte, és, no obstant, fàcil i lleuger, oferint un fondo ajustat a la naturalitat del gènere i un cant a la vida, en un ambient de sanítos treball.

DIONÍS PUIG : JOSEP COMA : ESTEVE GARRELL

En vista del precedente fallo, han sido abiertos, en presencia de los señores del jurado, los sobres que contenían los nombres de los respectivos autores de los trabajos premiados, que han resultado ser:

Don Amador Garrell y Alsina, autor del cuento titulado *Un crim*, premiado con la obra de don Dionisio Puig.

Don Pedro Riera Vidal, maestro de Las Franquesas, autor del cuento titulado *La Cabellera de la Reina*, premiado con un Diccionario español, francés, inglés e italiano.

Don Enrique Margarit, autor del cuento titulado *Alegrèmonos de haber nacido*, premiado con un tomo que contiene veinticinco novelas, ilustradas, originales de los más reputados escritores españoles.

LA OPINIÓ, satisfecha por el éxito de este concurso, felicita a los señores autores de los cuentos premiados y a los demás que han tomado parte en el mismo, así como da las gracias más expresivas a los señores que contribuyeron a la suscripción para la compra de los premios y a los que componían el Jurado.

Remembrant una tràgica jornada Avui fa un any...

Avui fa un any, jun any no més!, que'l nostre poble fou víctima de la política de violències preconitzada, un dia i un altre dia, per

gent que té la pretensió d'arribar al governament de l'estat espanyol. Avui's compleix el primer aniversari que una colla de gent, fanatitzada per les prèdiques d'odis dels seus capdills, anaren armats fins a les dents, a L'Unió Lliberal, i ofegaren amb sang la veu dels que, per amor a la pau de la nostra vila, anaven a protestar de la política de provocacions portada a cap o aconsellada per gent quina representació i quina força política, a Granollers, la devien precisament als mateixos elements avançats i republicans.

Avui, els granollerins, a l'arrencar el full del calendari, veuràn un «13 de juliol» vermell, tràgicament vermell: és la taca rogenca de la sang vessada aquella nit d'engunies i de dol; és la sang amb la qual gent engegada i engegada, o gent mercenaria, van escriure una nova plana en el séu dietari de gestes execrables; és la sang que tacà novament els carrers de la nostra vila i la casa pairal dels lliberals.

D'aquella sang vessada, tot Granollers va protestar-ne. El nostre poble va redreçar-se, altiu, i amb gest irat llençà'l séu anatema contra dels culpables: el séu dicteri caigué damunt dels autors materials i dels hipòcrites inductors d'aquells fets que, vils i covards, ploraven llàgrimes de cocodril quan tot-hom tenia'ls ulls entelats amb llàgrimes roentes de rabia i de dolor.

Avui fa un any de la tragedia aquella, que acabà amb la vida de dos homes i que portà'l dol a moltes llars. Avui, a l'oïr les nou del vespre, l'eco sonor de la campana portarà a molts granollerins el ressó d'unes descàrregues i es corprendrà al semblar-los-hi oïr de nou els crits esfereïdors de la quitxalla i de les dones fugint, i la tènica visió d'unes camilles passejant les víctimes, a la claror sinistre d'unes atxes, passarà de nou per molts ulls i mils llavis resaràn una oració o rondinaràn un renege d'impotència perquè encara és possible en nostra terra que devinguin tragedies horrenes les lluites pels ideals.

Avui fa un any del drama. La justícia, fa ben pocs dies hi ha dit la seva. Granollers, al jutjar-se aquells fets, va donar un alt exemple de civisme, estúpida i despreciat i befat per tota la Premsa republicana de Barcelona, que ni sisquera va anar a prendre notes del judici per a informar als seus llegidors, quan omple columnes i més columnes parlant de les hassanyes del *Capitán Sánchez* i de la seva filla. Cada un dels granollerins cridats a declarar, fent abstracte de menaces i despreci de promeses, els ulls fits tant sols en la claror radiant de la Veritat, anà i digué'l què sabia. I l'anomenat tribunal popular, fallà i condemnaren els jutges.

Fa prop de quatre anys que un altre tribunal també va condemnar, per un dels anomenats delictes d'opinió, a en Lluís Castellà, mestre laic d'aquesta vila. Encara és a la presó i està malalt; molt malalt, segons ens diuen.

Per a avui uns amics nostres, radicals de bona fè, han organitzat un miting i una manifestació per a rememorar tant trista efemèrides. I diuen que'ls que amb ells organitzaren el miting tant tràgicament pertorbat l'any passat, avui's neguen, per por, a prendre-hi part.

Amics, no'ns barallem nosaltres amb nosaltres, que hi gosa massa l'enemic, al veure-ho; deixeu que primer trenqui la ploma abans de respondre, com anava a fer-ho, en nom dels que avui's neguen a fer costat als que fa pocs dies, — dies de prova, — negaren el concurs

de la seva amistat i del séu companyerisme als lliberals de Granollers — a tots els lliberals, àdhuc als radicals que avui, amb fè i entusiasme, han organitzat el miting, — que, sols, tots sols, completament sols, anavem per l'Audiència de Barcelona en compliment d'un sagrat deure de ciutadania.

A. Garrell i Alsina

De política

Desde Madrid

Sr. Director de LA OPINIÓ
Granollers

Muy señor mío y compañero: En contestación a la suya del 7 del actual, debo manifestarle que no estoy muy bien orientado sobre el actual momento político; pero vamos, ya que me lo pide con tanta insistencia, aquí van mis opiniones.

Del modo que están las cosas, se avecinan acontecimientos políticos que tendrán resonancia en todos los pueblos de España, por insignificantes que sean.

El actual régimen carece de hombres aptos para gobernar a esa desequilibrada nación. La guerra de Marruecos nos llevará a la ruina, pues como decía mi inolvidable amigo Morote, si no abandonamos aquellas estériles tierras africanas, España tendrá un cáncer difícil de curar que nos hará gastar inútilmente mucha sangre y mucho oro.

El partido liberal se halla desorganizado y dividido y, por lo tanto, difícilmente puede gobernar. El partido conservador también está imposibilitado para gobernar. La protesta, no sólo de España, si que de Europa entera, a raíz de los sucesos de 1909, subsiste aun con la misma energía de antes. El mismo señor Maura se cerró el paso al decir, en pleno Congreso, que él no recogería el poder de los liberales.

El partido republicano se halla en una descomposición inorganizable a causa de la envidia personal, por las varias capillas del republicanismo español. Por una parte el partido radical, que no inspira confianza alguna. Por otra, los federales van perdiendo lo poco que les queda del gran Pi y Margall. Los unionistas no conseguirán nunca nada. Y queda el novel partido reformista, con hombres tan ilustres como Azcárate, Alvarez, Labra, Zulueta, Galdós, Pedregal y otros, que tienen el compromiso de evolucionar hacia la monarquía, para democratizarla.

Los reformistas tienen anunciado para octubre un acto de gran transcendencia, en el que se dará cuenta de las nuevas orientaciones que para el porvenir tiene el gran tribuno don Melquíades Alvarez.

En caso de que los reformistas presten su apoyo a la monarquía, Romanones y los suyos cooperarán en la obra de aquéllos, para contrarrestar fuerzas a los disidentes liberales que acaudilla García Prieto.

Muchos reformistas que no están conformes con la actitud de su jefe, irán a engrosar las filas del socialismo, que aunque es un partido antipolítico, tiene su fuerza para hacerse respetar por lo bien organizado que está, y, en cambio, muchos que no estarán conformes con el proceder del Conde de Romanones, ingresarán en el partido del Marqués de Alhucemas.